

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719202253
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3719202253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ T. O., nar. XX.XX.XXXX, 2/ P. O., nar. XX.XX.XXXX, 3/ C. S., nar. XX.XX.XXXX, všetci bytom F.- T. XXX, o zaplatenie 41 046,49 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Csp/47/2019 - 56 zo dňa 28. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v druhom výroku, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá a v súvisiacom treťom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovaným 1/ až 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 40 942,73 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 40 847,58 eur od 01.02.2019 do zaplatenia, v splátkach vo výške 350,- eur mesačne, od 01.11.2019 s tým, že každá splátka je zročná najneskôr k poslednému dňu toho-ktorého mesiaca pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i jednej z nich. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99,50 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dňa 10.03.2015 uzatvoril žalobca so žalovanými Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovaným mimoriadny medziúver č. 0008916 0 05 vo výške 41.500,00 eur, avšak po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý, sa mal medziúver zmeniť na stavebný úver pod č. 0008916 3 04 vo výške cca 24.569,46 eur, pričom presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Mimoriadny medziúver bol žalobcom poskytnutý na dobu do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení. Podľa zmluvy o medziúvere sa žalovaní zaviazali do pridelenia cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení poukazovať vklad vo výške 255,47 eur mesačne (poistenie 58,69 eur + úroky 196,78 eur). Výška úrokovej sadzby medziúveru bola 5,69 % ročne, pričom splátky boli splatné k 15. dňu mesiaca v celkovom počte 240 splátok. Úroková sadzba pri stavebnom úvere bola stanovená vo výške 4,75 % ročne, pričom celkový počet splátok stavebného úveru bolo 120 splátok po 250,47 eur, rovnako splatných k 15. dňu v mesiaci. Obidva úvery boli v dĺžke 30 rokov a konečná splatnosť úverov bola do 15.03.2045. Tiež bola v zmluve stanovená RPMN pri stavebnom úvere 4,76 % ročne a pri medziúvere 5,95 % ročne. Upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 06.11.2018 žalobca oznámil žalovaným, že dňa 20.11.2018 vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, nakoľko napriek zaslaným výzvam nedošlo k uhradeniu vkladu na účte stavebného sporenia, resp.

omeškaných splátok z úrokov z medziúveru, vrátane splátky za mesiac november 2018, spolu vo výške 1.657,68 eur, ktorú sumu žiadal uhradiť na svoj účet najneskôr do dňa 20.11.2018. Žalovaný 1/ si výzvu prevzal dňa 14.11.2018, žalovaná 2/ dňa 14.11.2018 a žalovaný 3/ dňa 14.11.2018, čo potvrdili svojimi podpismi na doručenkách. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 14.01.2019 žalobca oznámil žalovaným, že z dôvodu porušenia povinnosti splácať úver riadne a včas boli naplnené skutočnosti v zmysle zmluvy, resp. Všeobecných podmienok na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 14.01.2019, čím sa dlh žalovaných stal splatným v celom rozsahu naraz, pričom dlžná čiastka ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola vo výške 40.936,47 eur. Žalovaný 1/ si výzvu prevzal dňa 18.01.2019, žalovaný 2/ dňa 21.01.2019 a žalovaný 3/ dňa 18.01.2019. Z výpisu z účtu medziúveru bolo zistené, že dňa 12.03.2015 bol žalovaným vyplatený medziúver vo výške 17.409,96 eur, dňa 12.03.2015 vo výške 15.790,04 eur a dňa 30.06.2015 vo výške 7.802,- eur (spolu 41.002,- eur), pričom z celkovej sumy poskytnutej sumy 41.002 eur im bol od tejto odrátaný poplatok za spracovanie mimoriadneho medziúveru v sume 498,- eur. Ďalej bolo z výpisu zistené, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola dlžná suma vo výške 40.856,47 eur, a z toho istina 39.153,75 eur a úroky 1.702,72 eur. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uhradili žalovaní na istinu medziúveru sumu 8,89 eur. Následne po zosplatnení dlhu, v čase podania žaloby, bola dlžná suma vo výške 41.046,49 eur, a z toho istina 39.144,86 eur, nezaplatené úroky do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 1.702,7, nezaplatené úroky za úver a úroky z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru 198,91 eur a úhrada na istinu mimoriadneho úveru 8,89 eur. Z výpisu z účtu stavebného sporenia bolo zistené, že ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. ku dňu 14.01.2019 bol zostatok na sporení vo výške 2.346,25 eur.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 1,5,9, §54 ods. 1,, § 488, § 517 ods. 1,2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a konštatoval, že zmluva, z ktorej žalobca odvodzoval žalobou uplatnené nároky, je svojím obsahom zmluvou spotrebiteľskou, takže na právne vzťahy strán sporu je potrebné aplikovať nielen ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., Obchodného zákonníka, ale aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaní úver riadne čerpali, avšak porušili svoju povinnosť splátky úveru riadne a včas uhrádzať, a preto žalobca využil svoje zákonné oprávnenie a po predchádzajúcom upozornení vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 14.01.2019, pričom k tomuto dňu bol dlh žalovaných v sume 40.856,47 eur (istina 39.153,75 eur, úroky 1.702,72 eur), avšak po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru sa táto suma zvýšila, celkovo na sumu 41.046,49 (istina 39.144, 86 eur, nezaplatené úroky do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 1.702,72 eur a nezaplatené úroky za úver a úroky z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru 198,91 eur). Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru uhradili žalovaní na istinu medziúveru sumu 8,89 eur. Na základe uvedených skutočností potom žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy zvyšku dlžnej úverovej istiny vo výške 39.153,75 eur (39.144,86 eur - úhrady 8,89,- eur), úrokov do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti 1.708,72 eur a úrok z omeškania vo výške 95,15 eur, teda zostatok v celkovej výške 40.942,73 eur, pričom celková suma bola vypočítaná, resp. jednotlivé sumy, boli vypočítané ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. ku dňu 14.01.2019 a výšku ktorých mal súd za preukázanú z predložených listinných dôkazov a na ktorú sumu súd žalovaných rozsudkom zaviazal. Žalovaní tým, že nezaplatili úver riadne a včas, dostali sa do omeškania a žalobcovi vznikol aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 40.847,58 eur od 01.02.2019 do zaplatenia. Súd povolil žalovaným priznanú sumu 40.942,73 eur spolu s úrokom z omeškania splácať v 350,- eurových mesačných splátkach od 01.11.2019 do zaplatenia pod stratou výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej z nich z dôvodu osobných a majetkových pomerov žalovaných, nakoľko žalovaní sú v súčasnosti v tiesnivej finančnej situácii, pričom sú zaviazaní na splácanie aj ďalších úverov a pôžičiek, ako i s prihliadnutím na tú skutočnosť, že žalovaní sa na takomto splácaní so žalobcom dohodli, ktorú skutočnosť žalobca oznámil súdu písomným podaním doručeným po pojednávaní.

4. V časti o zaplatenie úroku 5,69 % ročne z nezaplatenej istiny 39.144,86 eur od 01.02.2019 do zaplatenia súd prvej inštancie žalobu zamietol, nakoľko nárok na zmluvný úrok v čase po zosplatnení úveru nepovažoval za dôvodný. Riadny úrok bol v zmluve dohodnutý medzi stranami sporu do konečnej splatnosti úveru. V danom prípade došlo k splatnosti celej dlžnej sumy ku dňu 14.01.2019. Pokiaľ žalovaní neuhradili dlžnú sumu tak ako sa zmluvne zaviazali, vzniká žalobcovi po splatnosti úveru voči nim už iba nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Od splatnosti úveru sú dlžníci v omeškani a musia platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému

zaťažení, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu (viď uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012-14, uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo 143/98). Keďže došlo k zmene záväzku, ktorá bola privedená omeškaním spotrebiteľov a súčasne mimoriadnym zosplatnením úveru zo strany veriteľa, pôvodný stav netrvá (stav trvania záväzku pred zosplatnením úveru), pričom zmena záväzku prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania v spojení s využitím práva podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Mimoriadne zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne vracia a spláca, za čo patrí veriteľovi úrok. Pri mimoriadnom zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ teda navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by patrili za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 a ods. 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Dohoda o uplatnení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca žiadal priznať 41.046,49 eur, pričom mu súd priznal sumu 40.942,73 eur, teda úspech žalobcu v danej veci predstavuje 99,75 %, úspech žalovaných 0,25 %. Miera úspechu žalobcu predstavuje rozdiel týchto pomerných úspechov, teda 99,50 % a v tejto výške má žalobca proti žalovaným aj nárok na náhradu trov konania.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v ktorom namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. Zdôraznil, že zmluva o úvere je absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov úverového vzťahu, a preto sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka priznáva veriteľovi právo požadovať nielen vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale aj právo požadovať úroky za úver. V prípade uplatnených úrokov teda nejde o svojvôľu žalobcu, ale riadne uplatnenie práva. V zmysle § 502 Obchodného zákonníka je dlžník povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky, a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. V súvislosti s tým poukázal aj na § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Zdôraznil, že mimoriadna splatnosť úveru nastala z dôvodu, že žalovaní porušili svoje povinnosti. Naďalej pretrváva stav, kedy veriteľ nedisponuje s peňažnými prostriedkami, tieto sú u žalovaných, u ktorých pretrváva zvýhodnený stav užívania prostriedkov od žalobcu, dokonca bezodplatne. Splatnosťou dlhu nezaniká povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky za úver, menia sa len podmienky, za ktorých je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Povinnosť platiť úroky nie je novou povinnosťou, ktorú by dlžník pred splatnosťou nemal. V prípade, ak porušením povinností dlžníka, v dôsledku ktorého žalobca vyhlásil mimoriadnu

splatnosť úveru, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úroku za úver, dlžník porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie. Z § 497 a § 502 Obchodného zákonníka vyplýva, že úrok z úveru je cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, ktorú dlžník zásadne platí za skutočnú dobu užívania, teda až do doby skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov veriteľovi. Je nelogické, prečo by dlžníci, ktorí prestali splácať úver riadne a včas, mali užívať peňažné prostriedky, ktoré dostali od veriteľa, bezodplatne. Nepriznanie úroku za úver spôsobuje značnú nerovnováhu medzi sporovými stranami spočívajúcu v tom, že žalovaní sú neprimerane zvýhodňovaní voči veriteľovi a majú právo užívať peňažné prostriedky od veriteľa bezodplatne. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na staršiu judikatúru - uznesenie NS SR sp.zn. 4Obo/143/98, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS/476/2012. Žalobca však poukázal na to, že v tejto otázke rozhodovacia súdna prax nie je ustálená a citoval z uznesenia Krajského súdu v Nitre sp.zn. 12Co/3/2018 zo dňa 11.12. 018, ktorý sa nestotožnil s ojedinelým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo/143/98, pričom Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. IV. US 476/2012 sa v merite veci daným problémom nezaoberal. Taktiež poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7Co/1443/2015 zo dňa 29.09.2017, sp.zn. 12Co/71/2017 zo dňa 21.08.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/237/2017 zo dňa 11.01.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/20/2017 zo dňa 14.06.2018, na základe ktorých rozhodnutí bol úrok za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti veriteľovi priznaný. Napokon poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, ktorom Najvyšší súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora C- 96/16 a C -94 /17 zo dňa 07.08.2018, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie povinností dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka do omeškania pri plnení jeho povinností a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania so splnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Najvyšší súd konštatoval, že veriteľ má právo nielen na bežné úroky až do skutočného zaplatenia, ale aj na úroky z omeškania, pričom nie je vylúčená ich kumulácia.

7. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

9. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

10. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

11. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

12. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Žalobca z hľadiska obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) v časti (ne)priznania úrokov z úveru po dni mimoriadnej splatnosti úveru.

17. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

18. Pokiaľ žalobca výslovne deklaroval v odvolaní i uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odoprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu. Odvolateľ však v odvolaní nešpecifikoval žiadne konkrétne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré podľa jeho názoru mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

19. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil.

20. Súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami ako zmluvu o úvere podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, avšak zároveň ako spotrebiteľský vzťah v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere ako zmluvný typ je síce upravená v Obchodnom zákonníku, čo však nevyklučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa a v tomto smere odvolacia námietka žalobcu, že právny vzťah medzi stranami sa spravuje výlučne ustanoveniami Obchodného zákonníka, nie je dôvodná.

21. Súd prvej inštancie správne z vykonaného dokazovania vyvodil, že žalovaní úver riadne čerpali, avšak splátky úveru riadne a včas neuhrádzali, v dôsledku čoho žalobca využil svoje zákonné oprávnenie a po predchádzajúcom upozornení vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Na základe uvedených skutočností potom žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie sumy zvyšku dlžnej úverovej istiny, úrokov do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a úroku z omeškania do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Žalovaní tým, že nezaplatili úver riadne a včas, dostali sa do omeškania a žalobcovi vznikol aj nárok na úroky z omeškania.

22. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Žalobca v odvolaní namieta právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého právo na riadny úrok z úveru má žalobca iba do zosplatenia istiny úveru .

24. Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Vychádza pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 143/1998, publikovaného pod č R 59/98, podľa ktorého dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Aj keď sa jedná o staršie uznesenie Najvyššieho súdu SR, jeho závery sú stále aktuálne a potvrdzuje ich ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, keď napr. Ústavný súd SR v uznesení č.k. IV. ÚS 476/2012-14, zo dňa 18.09.2012 takýto výklad považoval za ústavne akceptovateľný a v tomto smere je odvolacia námietka žalobcu nedôvodná. Záver, že zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi stranami sporu.

25. Pokiaľ odvolateľ argumentuje odchylnými rozhodnutiami iných odvolacích súdov, resp. uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok vychádza z princípu právnej istoty (čl. 2 ods. 1 CSP). Podľa čl. 2 ods. 2 CSP právna

istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ako najvyššej súdnej autority v rámci sústavy súdov SR je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do tohto pojmu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 129/2017 zo dňa 31. 10. 2017). Vzhľadom na uvedené, za právne nevýznamné považoval odvolací súd poukazy žalobcu v odvolaní na rozhodnutia iných odvolacích súdov, týkajúcich sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí, pretože rozhodovaním iných odvolacích súdov v preskúmvanej veci odvolací senát rozhodujúci v súdnej veci viazaný nie je. Ani uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019 z tohto hľadiska - v súčasnosti - nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, najmä s poukazom na fakt, že ide o zrušujúce uznesenie, meritom veci bola odlišná skutková i právna situácia (v merite veci sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou nesprávnej interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) a na uvedené súdne rozhodnutie zatiaľ rozhodovacia prax najvyššieho súdu nenadviazala. 26. Čo sa týka rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sp.zn. C- 96/16 a C -94 /17 zo dňa 07.08.2018, ide o vec , v ktorej súdny dvor vyslovil, že : smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že sa jednak neuplatňuje na postup predajcu alebo dodávateľa spočívajúci v prevode alebo odkúpení pohľadávky, ktorú mal voči spotrebiteľovi bez toho, aby bol taký prevod stanovený v zmluve o úvere uzavretej so spotrebiteľom, bez toho, aby bol spotrebiteľ vopred informovaný o tomto prevode alebo k tomuto prevodu udelil svoj súhlas, a bez toho, aby mu bolo umožnené odkúpiť svoj dlh a dosiahnuť tak jeho zánik tým, že nadobúdateľovi zaplatí sumu, ktorú nadobúdateľ zaplatil za uvedený prevod, navýšenú o uplatniteľné náklady, úroky a výdavky. Táto smernica sa jednak neuplatňuje ani na vnútroštátne ustanovenia, ako sú ustanovenia uvedené v článku 1535 Código civil (občiansky zákonník), ako aj v článkoch 17 a 540 Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil (občiansky súdny poriadok), ktoré upravujú takúto možnosť odkúpenia a substitúciu prevodcu nadobúdateľom v prebiehajúcich súdnych konaniach. Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že jej neodporuje vnútroštátna judikatúra, ako je judikatúra Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko), o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej je jednostranne stanovená podmienka zmluvy o úvere uzavretej so spotrebiteľom, ktorá stanovuje uplatniteľnú sadzbu úrokov z omeškania, nekalá z dôvodu, že ukladá spotrebiteľovi, ktorý sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako náhradu, pokiaľ táto sadzba prevyšuje o viac ako dva percentuálne body sadzbu bežných úrokov stanovených v tejto zmluve. Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že jej neodporuje vnútroštátna judikatúra, ako je judikatúra Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko), o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej dôsledok nekalej povahy jednostranne stanovenej podmienky zmluvy o úvere uzavretej so spotrebiteľom, ktorá stanovuje sadzbu úrokov z omeškania, spočíva v celkovom zrušení týchto úrokov, pričom bežné úroky stanovené v tejto zmluve naďalej plynú. 27. Z uvedeného vyplýva, že Súdny dvor EÚ v danom rozhodnutí taktiež priamo otázku nároku veriteľa na úrok po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru na základe jeho zákonného, resp. zmluvného oprávnenia, výslovne neriešil a v súdnej veci z neho nie je možné vychádzať.

28. Na základe vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

29. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Úspešným žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože im žiadne trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).